



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 9. Vtrùm species impressa Dei qualitas sit reipsa distincta à
lumine gloriæ de facto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

QVAESTIO IX.

Verum species impressa Dei qualitas sit. re ipsa indistineta à lumine gloriae de facto.

141 **O**Mnes, qui putant, speciem impressam Dei aut esse prorsus impossibilem, aut non dari de facto, consequenter sentiunt, lumen gloriae, quod iuxta fidei dogma q. 2. stabilitum dari de facto consentitur, neutiquam esse speciem impressam Dei, sed quid ab illa realiter, & omnino diuersum. Quæstio ergo præsens solum habet locum in aliorum sententiâ, qui speciem impressam Dei non solum possibilem, sed de facto etiam existentem in Beatorum mentibus adstruunt. E quibus Egid. Lusti. lib. 8. de Beat. 2. p. q. 3. late conatur contra Vazq. probare, speciem impressam, per quam Beati in eius sententiâ Deum vident de facto, diuersam, distinctamque qualitatem esse à lumine gloriae. Vazq. enim 1. p. disp. 43. cap. 6. & 7. eandem prorsus, & indistinctam esse docuerat. Cuius sententiam postea sequuti sunt Alarc. 1. p. tract. 1. disp. 3. cap. 3. Gaspar Hurt. tract. de Attrit. disp. 10. diff. 7. Theodor. Smising. de Deo vno tract. 2. disp. 6. q. 4. Onied. 1. 2. tract. 1. contr. 8. punc. 4. & alij Recentiores, præter antiquiores, quos pro se citant Vazq. & alij. Lorca autem 1. 2. disp. 3. postquam acriter inuexisset in Vazq. tandem censet probabile, speciem Dei impressam, & lumen idem esse realiter, etsi distinguantur formaliter.

Propositio vnica.

142 **S**pecies impressa, quæ de facto cum intellectu Beati concurret ad efficiendam visionem beatificam, eadem qualitas est re ipsa cum lumine gloriae.

Probat hanc propositionem Oniedo. Quia nullum est excogitabile prædicatum constitutum speciei impressæ Dei, quod non reperiatur in lumine gloriae, aut luminis, quod non reperiatur in specie: supponens nimirum idem ex suo conceptu esse speciem, & lumen; atque adeo neque esse possibile lumen, quod non sit speciem, neque speciem, quæ non sit lumen. Hanc tamen probationem ego non approbo: quia existimo, diuersum esse munus luminis à munere speciei, & e contra; atque adeo possibile esse lumen, quod non sit speciem, & speciem, quæ non sit lumen.

143 **E**tenim munus præcium luminis est, eleuare intellectum ad visionem ei supernaturalem, supplendo, quod illi deest ad talem visionem in ratione potentia tantum, ita, vt ex intellectu, & lumine quadam potentia intellectiua resultet, cui visio Dei sit connaturalis; qualiter intellectui nudè sumpto intellectiones naturales connaturales sunt; & qualiter intellectui prout instructo habitu fidei actus supernaturales fidei connaturales sunt. Sicut ego ultra virtutem intellectui intrinsicam ad actus naturales, & ultra virtutem ex intellectu, & habitu fidei coalescentem ad actus fidei supernaturales desiderantur species impressæ, debentque proinde superaddi, vt vitio compleatur per illas principium adæquatum cuiusmodi

actuum; diuersumque propterea est munus talium specierum à munere virtutum, quas supponunt, & quibus adiunguntur. Ita ultra virtutem resultantem ex intellectu, & lumine gloriae desideratur species impressa; debetque proinde superaddi, vt vitio compleatur per illam principium adæquatum visionis beatificæ; diuersumque est propterea munus speciei à munere virtutis, quam supponit, & cui adiungitur; atque adeo etiam à munere luminis gloriae constituentis illam. Id quod & alij habitus spei, charitatis, virtutumque aliarum infusarum confirmant, vt pote qui dumtaxat suppleant, quod deest adiuuitatis ad actus supernaturales ex parte potentia naturalis, relinquentes locum alijs prærequisitis ad tales actus, quæ aliquo modo se habent ex parte obiecti; è quorum numero etiam est species impressa respectu actus cognitionis, iuxta ea, quæ dicebamur supra n. 113.

Dices, virtutem intrinsicam intellectus, & eam, quæ ei accrescit per habitum fidei, indifferentes esse naturâ suâ ad plures, diuersosque actus tum naturales, tum supernaturales fidei plurium, diuersorumque obiectorum; atque ita non mirum, si desiderent, expectentque speciem impressam, per quam ad hunc actum huius obiecti præ alijs determinentur, & cui hoc determinandi munus in dictis virtutibus non repertum conueniat. At virtutem accrescentem intellectui per lumen gloriae determinatam per se esse ad visionem Dei, atque adeo nullam aliam desiderare speciem, per quam ad hunc actum huius obiecti præ alijs determinetur; proindeque per se ipsam habere id, quod per speciem adiunctam solet præstari. Quod ipsum est, lumen gloriae, à quo talis intellectui prouenit virtus, ex suo conceptu speciem esse.

145 **F**ateor, lumen gloriae ad visionem Dei esse determinatum, quatenus ad ipsam dumtaxat, non verò ad alios actus præbet virtutem intellectui: cum hoc tamen stare, vt ex solo lumine, & intellectu non coalescat virtus adæquata visionis, nisi insuper accedat species; per quam vitio compleatur. Bene enim componitur, esse aliquam virtutem ad aliquem effectum præ cæteris determinatam, & nihilominus non esse completam, & adæquatam, sed solum partialem respectu illius, atque ita desiderantem complementum, cum quo virtutem adæquatam, totalemque componat ad talem effectum requisitam; vt, si daretur potentia vnus dumtaxat obiecti cognoscitiua, adhuc posset illa desiderare speciem impressam, qua, licet non determinaretur, iunaretur tamen ad causandam cognitionem huius obiecti præ alijs, ad quam causandam se solâ impotens erat. Et quidem, species impressa concurrens cum intellectu de facto ad actum naturalem, aut supernaturalem fidei, præterquam quod intellectum determinat ad hunc actum huius obiecti præ cæteris, insuper adiungit ipsum ad illum causandum; virtutemque subinde illi præbet, quam per se non habebat: quæ sanè duo speciei munera præcisè considerata separabilia sunt. Nihil ergo est, quod prohibeat, dari intellectum ad hunc actum huius obiecti præ alijs eatenus determinatum, quatenus ad hunc, & non ad alios virtutem habet; & nihilominus hanc virtutem partialem, & incompletam esse, atque adeo indigentem adiutorio alterius comprincipij ad illum causandum; darique subinde comprincipium, quod, licet non sit determinatum intellectus ad

Н н н н hunc

hunc actum huius obiecti præ alijs, quatenus supponit iam illum determinatum aliunde, sit tamen completum virtutis eius comparatione talis actus. Tale autem comprincipium appellamus speciem impressam comparatione talis actus. Itaque lumen gloriæ præcisè quæ tale dumtaxat est elevatum intellectus creati supplendo vires, quæ illi in ratione potentie defunt ad actum supernaturalem visionis, & consequenter illum ad eam eatenus determinando, quatenus pro eâ dumtaxat, & non pro alijs actibus tales potentie vires supplet. Cum hoc tamen fiat, aliud præterea desiderari comprincipium, quod tanquam virtualis quadam representatio obiecti videndi principium adæquatum visionis ultimò compleat. Et istud est species impressa ipsius obiecti. Vnde tandem concluditur, possibile esse lumen gloriæ, quod, retento proprio luminis munere, munus speciei impressæ Dei nullatenus habeat. Similiterque possibile esse speciem impressam Dei, quæ realiter non sit lumen: atque ita malè propositionem datam probari ex eo, quod non sit excogitabile prædicatum in specie, quod non reperitur in lumine; neque in lumine, quod non reperitur in specie.

146 Inde igitur probanda est. Quia, licet munus luminis gloriæ, atque adeo prædicata eius, & munus, atque prædicata speciei impressæ Dei in entitatibus diuersis inueniri possint diuisa, non sunt tamen ita inter se pugnantia, vt in eadem entitate non possint inueniri coniuncta. Posito autem, quod sit possibilis entitas, quæ munitur tum luminis gloriæ, tum speciei impressæ Dei per se solam possit præstare; ac proinde quæ prædicata vtriusque in se solâ coniuncta habeat; talis vtiq; asserenda est, quæ datur de facto in Beatis; quia, cum frustra fiant per plura, quæ fieri possunt per pauciora, vt fert receptum axiomata, non est cur dicatur in illis per duas entitates fieri, quod per vnicam fieri potest. Talem autem entitatem esse possibilem primò probatur, quia ex nullo capite repugnat entitas, quæ sit elevatiua intellectus ad visionem beatificam, supplendo, quod illi deest in ratione potentie, & simul sit completiua principij adæquati, cui visio ipsa debita sit, per modum cuiusdam virtualis representationis obiecti videndi. Quæ sunt duo munera alijs dispersa in lumine gloriæ, & specie impressâ Dei distinctis inter se realiter, atque reuera possibilibus iuxta dicta. Secundo probatur. Quia actus citra dubium possibilis à principijs fidei, & scientiæ indiuisum oriundus prædicata sortitur fidei, & scientiæ, quæ in alijs actibus reperiuntur seorsim; in vno etiam simul inueniuntur potestas ad calefaciendam, & potestas ad humectandam, quæ in igne, & aquâ sunt dispersa: passimque huiusmodi prædicata alijs diuisa in entitatibus distinctis, in eadem entitate coniuncta reperies. Nihil ergo vetat, prædicata speciei impressæ Dei, & luminis gloriæ, quæ in entitatibus distinctis diuisa possunt reperiri, & in eadem entitate coniuncta reperiri posse: quandoquidem ea æquè, ac cætera commemorata, compatible sunt inter se, vt satis ex dictis videtur notum.

147 Aduerto tamen, quoties diuersa prædicata in rebus distinctis alijs reperta in eadem reperiuntur coniuncta, non posse non hanc à singulis illis specificè diuersam esse: quia non potest non hæc singulis illis realiter esse dissimilis; vt quoduis totum ex partibus diuersis, seu dissimilibus coales-

cens non potest non cuius earum esse dissimile, prout in nostrâ Pharo disp. 16. q. 3. monstratum est. Ex quo patet, lumen gloriæ de factio collatum Beatis, quod iuxta præsentem propositionem luminis simul, & speciei impressæ Dei prædicata habet, lumenque gloriæ subinde, & simul speciei impressæ Dei appellari potest, diuersum specificè esse ab alio lumine, quod sola prædicata luminis, & ab aliâ specie, quæ sola prædicata speciei haberet; dumtaxatque propterea aut lumen gloriæ, aut speciei impressæ Dei dici posset. Hoc tamen ad rem nihil interest, vt satis ex se apparet.

148 Ex his, si quæ contra nostram propositionem opponantur, facile quisque diluet. Quomodo autem S. Th. pro eâ etiam possit exponi, latè explicat Vazq. supra cap. 6. Id certè ex dictis à nobis hucusque colligitur, posito lumine gloriæ, quod datur de facto, absque alio quopiam munere Deum intelligibiliter vniunt intellectui Beati; extareque iam completum, & connaturale principium visionis, cum quo Deus, vt causa vniuersalis per se immediatè concurrat ad efficiendam illam, quod solum fortasse vult S. Thomas, quoties docet, Deum per se vniunt intelligibiliter intellectui Beati, supposito lumine; per seque ipsum simul cum lumine, & intellectu causare visionem.

DISPUTATIO XX.

De obiecto Visionis intuitiue Dei.

Cum certum sit ex se, & ex dictis, obiectum huiusmodi visionis esse Deum ipsum disputandum in præsentem suscipimus, quoniam ex attributis, siue prædicatis diuinis, aut etiam ex alijs obiectis, quæ Deus cognoscit, vel sub illam cadant de factio, vel cadere possint de possibili. Sunt autem attributa, siue prædicata diuina, quod ad rem attinet, duplicia: imprimis. Alia, quæ realiter sunt cum Deo identificata, tametsi tum inter se, tum à Deo ipso per nostram rationem distincta sint; proindeque in suo conceptu reali nihil prorsus inuoluunt aut possitium, aut negatiuum, quod realiter non sit Deus. Alia, quæ realiter distinguuntur à Deo saltem inadæquatè; eo quod in suo conceptu reali aut directè, aut ex connotato aliquid includunt, quod à parte rei non est Deus. Ad quam classem reduci possunt omnia alia obiecta, quæ attributa Dei non consentunt. Agnus autem tam intellectus, quam voluntatis Dei quatenus denominantes Deum ipsum intelligentem, & volentem ad primam, vel ad secundam classem attributorum, siue prædicatorum Dei reducendi veniunt iuxta diuersas opiniones eos vt sic constituentes vel adæquatè intrinsecos Deo, vel partim extrinsecos ipsi, prout in tract. de Scientiâ Dei, & Volunt. videbimus. Deinde attributa, siue prædicata diuina, aut etiam alia ab ijs obiecta quoad veritatem obiectiuam, at cognoscibilem, quam habent, alia necessaria sunt, alia contingentia.